

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 416/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obce D., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 C 217/210 z 22. septembra 2011, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 77/2012 z 24. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2012 doručená sťažnosť obce D. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. D. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu podľa čl. 46 ods. 3

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 217/210 z 22. septembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 77/2012 z 24. apríla 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala proti žalovaným Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 1“) a Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 2“) náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť tým, že žalovaný 2 ako odvolací orgán v daňovom konaní v rozpore so zákonom zmenil platobné výmery, ktorými sťažovateľka ako správca dane vyrubila daň za jadrové zariadenie za roky 2007 a 2008 dvom prevádzkovateľom jadrových zariadení.

Platobné výmery vydané sťažovateľkou vyrubili daň za jadrové zariadenia obom prevádzkovateľom v sume vyššej, než ako ju následne v rámci odvolacieho konania vyrubil žalovaný 2.

Sťažovateľka okrem toho, že v danej situácii bola správcom dane v zmysle zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych daniach“), bola aj subjektom, ktorý je prijímateľom výnosov z miestnych daní a poplatkov, keďže tieto sú v zmysle ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov vlastným príjmom obce. Práve z tohto dôvodu došlo podľa sťažovateľky rozhodnutím žalovaného 2 k neprípustnému zásahu do jej majetkových práv, keďže došlo k zníženiu jej príjmu.

Sťažovateľka si škodu, ktorá jej vznikla, nárokovala v zmysle ustanovení § 420 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú všeobecnú zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 217/210 z 22. septembra 2011 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Okresný súd v označenom

rozsudku „*dospel k záveru, že sťažovateľ sa nemohol domáhať náhrady škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, nakoľko na prejednávanej vec sa vzťahuje zákon číslo 514/2003 Z. z., ktorý je vo vzťahu k občianskemu zákonníku lex specialis... Podľa názoru súdu neboli splnené podmienky na priznanie náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia pretože rozhodnutie odporcu v 2. rade neboli nikdy zrušené a nemôžu byť teda rozhodnutiami nezákonnými a navrhovateľ nebol účastníkom daňového konania, t. j. nebol aktívne vecne legitimovaným subjektom. Žalobu voči odporcovi v 2. Rade súd zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie, nakoľko podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu v danom prípade zodpovedá iba Ministerstvo Financí SR.*“.

Proti namietanému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 77/2012 z 24. apríla 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu. K odvolacej námietke sťažovateľky, že v danom prípade škodu, ktorá sťažovateľke vznikla, treba posudzovať nie ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ale ako škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uviedol, že sťažovateľka „*si nemôže v tomto občianskom súdnom konaní uplatňovať ako nesprávny úradný postup také vecné pochybenia v rozhodnutiach daňových orgánov, ktoré by sa priamo odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutí, v ich meritórnom výroku, ktorých nesprávnosť môže byť vyslovená jedine v správnom konaní na to inštančne oprávneným orgánom na základe podaného opravného prostriedku oprávneného daňového subjektu. Súd teda v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže vecnú (obsahovú) správnosť rozhodnutí daňových orgánov posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu, ale týmito sa môže zaoberať jedine príslušný orgán pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, ktorého výsledkom je súd v občianskom súdnom konaní viazaný.*“.

Pri opačnom výklade by totiž došlo k neprípustnému zásahu zo strany súdov rozhodujúcich v rámci civilného procesu do správneho/daňového konania a do výkonu pôsobnosti daňových orgánov pri rozhodovaní v daňovom konaní vo veciach miestnych daní a poplatkov.“.

Sťažovateľka poukazuje na to, že v rámci daňového konania vystupovala ako orgán verejnej moci, pričom na druhej strane však pri vymáhaní náhrady škody v konaní pred všeobecnými súdmi vystupovala ako právnická osoba, „t. j. ako nositeľ práv a slobôd zaručených mu ústavou“. Podľa sťažovateľky „Hmotnoprávny pomer obce k veci je nepochybne daný skutočnosťou, že výnos miestnej dane z jadrového zariadenia je príjmom rozpočtu obce, avšak právne normy tento hmotnoprávny pomer sťažovateľa k predmetu správneho konania nerešpektujú a nepriznávajú mu postavenie účastníka v konaní.“. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ-o-KS 25/2005 15. augusta 2005, z ktorého vyplýva, že „Dotknutie žalobcu napadnutým rozhodnutím na jeho právach (i s prihliadnutím na absenciu odôvodnenia rozhodnutia) a následné vylúčenie z preskúmania súdom vzhľadom na ustanovenie procesnej legitímácie na podanie žaloby v § 250 ods. 2 O. s. p. sú spôsobilé potenciálne vyvolať kolíziu s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Uvedený problém nie je riešiteľný v systéme správneho súdnictva.“.

Sťažovateľka argumentuje, že nemôže byť ukrátená na svojich právach „iba z dôvodu, že podľa právneho názoru súdov, zákony uplatňovanie ústavných práv neumožňujú“. Podľa jej názoru mali v jej veci „Súdy ako orgány ochrany ústavnosti mali vykladať príslušné právne predpisy tak, aby nedošlo k obmedzeniu ústavného práva sťažovateľa na náhradu škody, t. j. mali v konaní postupovať podľa všeobecnej zodpovednosti za škodu upravenej v § 420 a nasl. OZ.“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I svojim rozsudkom sp. zn. 7 C 217/2010-110 a Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom sp. zn. 5 Co 77/12-140 porušili základné právo sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu garantované článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 36 ods. 3 ústavného zákona č. 23/1991 Zb.“.

Sťažovateľ ďalej navrhuje, aby Ústavný súd SR zrušil vyššie uvedené rozsudky, ktorými sa zasiahlo do ústavných práv sťažovateľa a vrátil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava I v súlade s článkom 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska

požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 217/210 z 22. septembra 2011 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 77/2012 z 24. apríla 2012.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 217/2010 z 22. septembra 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 77/2012 z 24. apríla 2012

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že kľúčová námietka sťažovateľky proti namietanému rozsudku krajského súdu (a tiež namietanému rozsudku okresného súdu) spočíva v tom, že jej právnu vec o náhradu škody mal krajský súd (a pred ním okresný súd) posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že *„Ústavné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má však aj ten, komu týmto rozhodnutím bola spôsobená škoda a pri tom nie je účastníkom konania. Podmienka účasti v konaní, ktorú zákon zakotvuje pre priznanie náhrady škody neznamena, že PO a FO, ktorým vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia škoda a nie sú účastníkmi konania, nepoživajú ústavnú ochranu podľa čl. 46 ods. 3. Všeobecné súdy ako orgány ochrany ústavnosti musia zvoliť taký výklad právnych predpisov, aby toto ústavné právo na náhradu škody zostalo zachované aj osobám, ktoré nespĺňajú podmienku účasti v konaní. V uvedenom prípade teda súdy mali uplatniť ustanovenia Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ a nasl.).“*

Sťažovateľka teda na jednej strane tvrdí, že jej nárok na náhradu škody mal byť posúdený podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade škody, a nie podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), pričom na druhej strane namieta neprípustný zásah do svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 3 listiny namietaným rozhodnutím krajského súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre (II. ÚS 25/2011) už uviedol, že „zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je totiž stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje

odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný“.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Zákonom, prostredníctvom ktorého sa vykonáva čl. 46 ods. 3 ústavy (a tiež čl. 36 ods. 3 listiny), je zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z tejto skutočnosti v prípade, ak podľa názoru sťažovateľky nemali byť na jej právnu vec aplikované ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka), nemohlo namietaným rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 3 listiny. Medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny a namietaným rozsudkom krajského súdu teda neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Napriek uvedenému právnemu záveru logicky vyplývajúcejmu zo sťažovateľkou navrhnutého petitu ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na právne názory krajského súdu uvedené v namietanom rozsudku. Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho rozsudku okrem iného uviedol:

„Odvolačí súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že navrhovateľ sa v danej veci nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že v prípade škody vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických

a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť štátu /štátneho orgánu za škodu podľa § 420 ods. 1 Obč. zák. preto nemožno na tieto prípady aplikovať, táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.“

Ústavný súd považuje citovanú argumentáciu krajského súdu za logickú, ústavne udržateľnú a akceptovateľnú, zohľadňujúcu podstatu a zmysel zákona zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Zároveň ústavný súd vníma zmysel problému nastoleného sťažovateľkou, ktorá bola v danej situácii na jednej strane správcom dane v zmysle zákona o miestnych daniach a zároveň aj subjektom, ktorý je prijímateľom výnosov z miestnych daní a poplatkov, ktoré sú vlastným príjmom obce, v dôsledku čoho sa dostala do právneho postavenia, keď nebola účastníčkou správneho (daňového) konania, a preto sa v dôsledku toho nemohla v zmysle platnej legislatívnej konštrukcie následne domáhať v rámci správneho konania, príp. v rámci súdneho prieskumu správnych rozhodnutí (správneho súdnictva) zrušenia podľa jej tvrdenia nezákonných rozhodnutí žalovaného 2.

Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v sťažnosti možno konštatovať, že sťažovateľka vo svojej podstate formuluje výhrady k legislatívnej konštrukcii, ktorá jej neumožňuje účinne chrániť svoje práva ako prijímateľa výnosov z miestnych daní a poplatkov, keďže nemôže účinne namietať tvrdenú nezákonnosť rozhodnutí žalovaného 2, t. j. vo svojej podstate namieta „neústavnosť“ platnej právnej úpravy (aj keď nie výslovne, pozn.), o ktorej môže ústavný súd meritórne rozhodnúť len v konaní podľa čl. 125 ústavy (konanie o súlade právnych predpisov).

V naznačených súvislostiach ústavný súd považoval za potrebné poukázať na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom.“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľky. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že argumentácia sťažovateľky je z hľadiska možného vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny namietaným rozsudkom krajského súdu zjavne neopodstatnená, a preto sťažnosť v tejto časti z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012